

— Добре, че старата още се крепи. Дето има една приказка, ако нѣмашъ старо, купи си. Кое-какъ, гледа тя децата, а то безъ нея кой знай какво щѣхъ да правя....

Той постоя още, изпуши една цигара, хвърли още две-три чашки ромъ и стана. Филипъ пакъ се опита да го спре.

— Почакай докато се оттече водата. Не можъ мина.

— Виждашъ ли ги тѣзъ змейове, — каза Колю и посочи конетѣ си, — наждето ги бутна, натамъ отиватъ. Не ме е страхъ мене отъ нищо.

Поразгорещенъ, той бѣше бутналъ калпака си назадъ и не лъжеше като казваше, че не се бои отъ нищо. Качи се, пооправи дългитѣ си мустаци и шибна конетѣ.

Поради придошлата вода, половината село се откъса отъвждъ и затуй тазъ вечеръ въ Филиповата кръчма имаше много малко хора. Когато си отидоха и тѣ и като видѣ, че другъ нѣкой нѣма да дойде, Филипъ запрелиства тефтеритѣ си и се приготви да затваря. Тъкмо въ тая минута отъвнъ, леко, безъ да издрънка, защото бѣше кално, спрѣ каруца.

— Я вижъ кой е! — каза Филипъ на момчето.

Момчето надникна отъ вратата.

— Една жена слиза, — каза то.